

Dobozi Eszter

Stoppos a XIX. századból

*Ő volt, Istenuccse, mondom, ahogy
mondaná, két helysége között
az Alföldnek, útfélre kitett
bábként állongott a sötétben,
kajlán s képtelenül integetett –
hogy „megállj!” – a világító szemű
nagy bogaraknak
miért is ne gondolhatná, hogy ezernyi, millió
pincebogár fut, viharzik át
a földre terített pántlikán
végestelenül, óriásan,
most itt szalad egy, minutányi időt se
hagyva a szemnek, hogy követhetné,
s már amott tűnik el a semmiségbe,
boszorkák suhantak ily sebesen
ama vitéz feje körül amodaát egykor,
vagy hullócsillag hasít ketté eget, éjszakát
így, csak hogy ez mind
csattog, csörög, zúg, morog,
morajlik, valahány jó s tovairamlik,
s íme megáll itt egy,
belsejébe mint házajtón
léphetni be,
s hát amit még odabenn
kikémlelhet a betérő...!
ily mulathatnékomban
csak egy s más kócnyelő
csepürágónak szemfényvesztése nyomán vala egykor,
mint látva e némbert,
ahogy tomporával
holmi székbe szegezve
két lábbal kalimpál
valami lábítószerűségen,
kereket mialatt keze forgat,
majd ide-oda csápokat illesztget...*

Dobozi Eszter József Attila-díjas. Szerkesztőtársunk kitüntetéséhez szeretettel gratulálunk.
(A Szerkesztőség)

Egy népdalra

„Az hol én elmegyek, még az fák is sírnak...”

*Ott, ahol én jártam, ma már nincsen út se,
nem hajt semmi arra, mögöttem nincs farkas,
fölöttem se holló, csak a fű nő, csenkesz
s kalászhányó perje, lábnyomok nem futnak
se oda, se vissza, gépdobok poklában
vergődik egy levél, erezete még zöld,
szára is eleven, de a szárnya sebzett,
hulló angyal-pászma húz át a sötétben:
egy lesz – nedves földdel kökényszínű égbolt.*

Egry József: Szent Kristóf a Balatonnál

Bálint születésére

*A végtelenségen ki hozott át, Fiú?
Kié a vállgödör, melyben ott csücsültél?
Ki karja tartott meg, s aki vont magához,
ki volt? Kié a test, az oszlopmagas törzs?
Honnan támadt az a kolosszusi erő,
mely – egész világot – úgy hordozott, cipelt,
mégis mint a pihét, s benne mintha minden
esendőség súlya volna összegyúrva.
Ami csak létező: élet és a halál
e kicsinybe volna behöhömbölgetve,
mert kétségünk sincsen, hova fut az az út,
és a végkifejlet nagyon is ismerős,
de mindezeknél is izgatóbb: a „Honnan?”.
Honnan indultál el, Fiú? Honnan hozod
a jelet arcodon, s ki néz a szemedből?
A kezdet és a vég Teveled üzen így?*